

Ksenija Benedetti,
šefinja protokola Republike Slovenije

Slovinci smo med najboljšimi

Protokol je ena tistih zadev, o katerih velja, da so najboljše, kadar jih ne opazimo. Veščine te dejavnosti v vseh oblikah dobro pozna šefinja protokola Republike Slovenije Ksenija Benedetti, ki je s svojo ekipo prav zdaj, med slovenskim predsedovanjem Evropski uniji, zelo zaposlena. Za obdobje po koncu predsedovanja pa ima Benedettijeva zanimive načrte.

Tekst: **STANE MAŽGON**

Povedali ste, da pripravljate knjigo o protokolu. Kdaj jo lahko pričakujemo v knjigarnah?

Res je, knjiga z naslovom Protokol: simfonija forme je v pripravi in upam, da bo objavljena še letos. Kronično mi primanjkuje časa, sicer bi bila že gotova. Zdaj je napisana, treba jo je še urediti, še enkrat prebrati in dodelati, kar zopet zahteva čas.

●Kaj opisujete v njej?

Protokol na splošno. To je široko zastavljena knjiga, neke vrste priročnik za vse, ki se pri svojem delu srečujejo s protokolom. V njej je tudi poglavje o diplomatskem protokolu, a ne le to. Opisani so nebesedna in besedna komunikacija (*govorno in pisno sporazumevanje*), pravila vedenja in oblačenja, kaj je pomembno pri prirejanju različnih dogodkov, sprejemov, obedov, vse do poglavja o državnih simbolih ter o poslovnih, promocijskih in protokolarnih darilih. Tem je veliko, zato bo tudi knjiga precej obsežna.

●Je bila zamisel za knjigo vaša?

Pravzaprav ne. K pisanju me je spodbudila dr. Daniela Brečko, direktorica založbe Planet GV, ki bo

knjigo tudi izdala. O protokolu predavam že vrsto let in snov, ki je bila napisana v obliki skripte, je bila dobra osnova za knjigo. S poglobljanjem v različne teme se je na koncu zgodilo, da je iz 50 strani skripte nastalo 500 strani teksta. Tema je res zelo široka, in tudi zato pisanje oziroma priprava knjige traja toliko časa. Pisala sem jo štiri leta.

●Bodo v njej opisani tudi zgledi iz vaših delovnih izkušenj?

Tega je malo, samo za posladek. Vendar bi brez dragocenih delovnih izkušenj takšno knjigo verjetno težko napisala.

●Kakšni smo Slovenci pri protokolu in kakšni smo kot poslovneži? Ste napisali knjigo zato, da se bomo popravili in česa naučili?

Težko je dati splošno oceno. Ne morem reči, da smo zelo dobri ali zelo slabi. Vse je odvisno od človeka. Smo zelo različni. Na področju, na katerem delam, smo med najboljšimi, čeprav bi morda kdo pričakoval drugačen odgovor. A pogosto se najdejo ljudje, ki o protokolu vedo »vse« in to svoje »znanje« kar tako, povprek, z lahkoto javno razlagajo. Pred kratkim je na primer neki politik zelo vehementno razlagal, kdo bi moral na državni proslavi po protokolu sedeti v prvi vrsti.

●Kaj pa poslovneži?

To področje nekoliko slabše poznam, a tudi tu opažam razlike. Nekateri poslovneži pretiravajo s strogim vedenjem, drugi pa so preveč sproščeni in »domači«. Je pa seveda tudi veliko takih, ki se znajo primerno sukati ob različnih priložnostih.

●Je to področje sploh merljivo? Bo uspeh večji, če bomo upoštevali pravila?

Zagotovo bo. Na tem področju sicer ni zelo strogih in jasnih meja, a neka meja kljub vsemu obstaja. Vložek v primerno vedenje in sporazumevanje je načeloma zelo majhen, tudi stroškovno, učinek pa je lahko zelo velik. Če se za posel potegujeta dva pod enakimi pogoji, ga bo zagotovo dobil tisti, ki se bo znal primerneje vesti, in tudi tako bo pridobil sogovornike. S primernim ne mislim prikupljivim ali sladkim, mislim na uspešno in premišljeno komunikacijo, ki je lahko v različnih delih sveta zelo različna. Evropa ima na primer drugačna pravila kot Azija.

●Vendar protokola ni treba jemati smrtno resno in sta zaželeni tudi sproščenost ter osebni pristop.

Včasih je sproščenost res celo zaželena. Seveda do neke mere, odvisno tudi od tega, kako dobro se z nekom poznamo in iz kakšnega okolja kdo prihaja. Včasih lahko že z nasmehom splavamo iz zagate, če nekega pravila ne poznamo zelo dobro.

●Imate kdaj občutek, da bi pri nas marsikdo, ki nastopa v javnosti, potreboval vsaj žepno izdajo bontona? Kako se po vaši presoji vedejo naši politiki? Se včasih preveč prepustijo čustvom in strasti?

Čustva in strast je včasih težko brzdati. A menim, da je pri nas vedenje in upoštevanje protokolarnih pravil dokaj zgledno, razen nekaterih občasnih izjem, ko morda komu res preveč popustijo zavore. Res pa je, da smo ljudje zelo različni. Eni odstopajo v to, drugi v drugo smer. Posploševanje nikoli ni dobro.

●Bi Slovenija potrebovala rezidenco za predsednika in premierja? Bi vam to olajšalo delo?

Protokol svoje delo vedno prilagodi okoliščinam. Moje mnenje o rezidenci je, da nujno potrebna ni, bila pa bi zaželena in za državo tudi simbolična dodana vrednost. Tudi druge države imajo predsedniške rezidence, vsaj večina. Predsednik tako gotovo lažje in svoji funkciji primerneje opravlja svoje delo.

●Zdaj smo Slovenci spet dobili prve dame, ki jih nekaj časa nismo imeli.

Prva dama je samo ena, in sicer predsednikova soproga oziroma

partnerka. Seveda pa Protokol Republike Slovenije po sklepu o določitvi protokolarnih pravil skrbi za soproge oziroma partnerke predsednika države, državnega zbora in vlade. Zadolženi smo, da zanje pripravimo in izvedemo nekatere protokolarne dogodke, če smo za to zaproseni.

●Kaj bi za vas pomenilo, če se katera od oseb, za katere skrbi protokol, na primer poroči?

To je njihova osebna zadeva. Protokol Republike Slovenije bi bil vključen v tak dogodek, če bi prišel nanj tuj gost, za katerega bi morali poskrbeti po službeni dolžnosti.

●So najzahtevnejši pri vašem delu obiski monarhov?

Ni nujno. Najzahtevnejša so običajno mednarodna srečanja, ko pride k nam več predsednikov vlad ali držav. Takrat je veliko usklajevanja in veliko logističnih ter organizacijskih niti je treba splesti v celoto.

●Kako poteka z vidika protokola slovensko predsedovanje Evropski uniji?

Za zdaj iz logističnega in protokolarnega vidika vse poteka gladko. A naj nemudoma potrkam na les! Za končne ocene počakajmo raje do julija. Za nas so največji izzivi srečanja ministrov, tako imenovani ministeriali, ki potekajo na Brdu. Dva smo že izvedli, precej uspešno, kmalu bo na vrsti tretji.

●Kam bi najraje peljali tujega gosta, če bi lahko sami izbirali? Kaj bi mu najraje pokazali? Bled ali kako drugo mesto?

Zelo različno. Goste običajno res peljemo na Bled, v Piran, v Postojnsko jamo, včasih v Lipico, tudi v Škofjo Loko, Maribor, v Brda ter seveda na sprehod po Stari Ljubljani. Odvisno tudi od tega, kaj gosta zanima. Če sem iskrena, mi je najbližji Piran, ker sem doma s slovenske obale. Vsa mesta, ki sem jih naštel, vedno naredijo velik vtis na obiskovalce.

●Ste doživeli nezadovoljne goste, ko so odhajali iz Slovenije?

Ne, doslej še nikoli.

●Kakšna so pričakovanja tujih gostov, ki pridejo k nam?

Običajno niso visoka, so pa pozneje pogosto prijetno presenečeni. Lahko jih očaramo z marsičim, tudi s kulinariko, predvsem z vini.

●Pri svojem delu ste srečali veliko zanimivih ljudi. Boste nekoč tudi o tem napisali knjigo?

Nikoli ne rečem nikoli. V teh osmih letih je bilo res veliko zelo zanimivih in lepih trenutkov. A tudi kakšnih manj lepih. Morda bo kdaj nastala tudi takšna knjiga, a seveda govorim o času, ko ne bom več na položaju šefinje Protokola Republike Slovenije, in ne o bližnji prihodnosti. ■